

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור עלידי
צעירי אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

סיומים בגלי האתר

ברשתות הרדיו משודרים בימים האלה סיומי מסכת, כדי להוסיף שמחה של מצווה המותרת בתשעת הימים. ברשת ב של קול ישראל יהיה סיום במוצאי שבת, בתכנית 'מלווה מלכה', אחר חצות הלילה. בקול חי (93 ו-92.8) יהיה הסיום בשעה 23:05. בקול ברמה בשעה 21:30. וברשת מורשת בשעה 22:10. גם בימים הבאים, ובכלל זה תשעה באב עצמו, יהיו סיומים בשעות שפורסמו.

אבל ונחמה

צעירי חב"ד הוציאו לאור חוברת הסברה מיוחדת המיועדת למי שחוו לאיעליו אירועי פטירה של יקיריהם. החוברת נקראת **אבל ונחמה**, ובה מוגשת התייחסות מקיפה לעניין הפטירה, משמעותו של מוות, ואיך מתמודדים עם השאלות שהדבר מעלה. כמרכז מוצגות בחוברת ההלכות הבסיסיות הקשורות בהלוויה, בקבורה, בשבעה, באמירת קדיש ובשנת האבל. החוברת כתובה בלשון בהירה ושווה לכל נפש, ומומלץ לתת אותה למי שנזקקים לה בשעה הקשה. את החוברת אפשר להשיג בבתי חב"ד או ביודאיקה, טל' 1-700-704120.

תפילת הלב עם דודו

הופיעה הפקה חדשה (מס' 16) בסדרה **בגן של דודו**. במארז שני תקליטורים המיועדים לתפילה. מילים ולחנים: אורית וגנפולד, שירה ומשחק: דודו פישר. טל' 1-700-704120.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
8:50	8:30	7:47	7:33
8:52	9:34	8:40	8:30

פרקי אבות: פרק ג

לשיעורים בנושאי המקדש
מוקד חב"ד *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 60840
טל' 072-2770100 • פקס 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

אין מילים. נותר רק לזעוק

כל מילה שתיאמר תהיה עלובה וחיוורת לנוכח האסון המזעזע שאירע בשבוע שעבר. עלינו לזעוק אל אבינו שבשמים שיאמר דיי לצרותינו

דגם בית המקדש מול הר הבית בירושלים. בית לשכינה

ומהלך עבודתו. ועלידי העיסוק בתורת הבית נזכה לראות בקרוב בבניינו.

היוקר - כסימן לגאולה

אחד הסימנים המפורטים בדברי חז"ל על תקופת 'עקבתא דמשיחא' הוא - 'יוקר יאמיר'. אם היו חסרים לנו סימנים, בא עכשיו גם הסימן הזה. הכול זועקים על המחירים המאמירים ועל הקושי הגובר והולך להתקיים. כיום גם בני המעמד הבינוני, שמשתכרים יפה, מתקשים לעמוד בעלויות המחירים המרקיעות לשחקים.

ראוי בהחלט להפנות מחאות אל הממשלה, בתקווה שתעשה את מה שלאלידה כדי להוריד את המחירים; אך הזעקה האמיתית צריכה להיות מופנית אל אבינו שבשמים. כבר התקיימו כל הסימנים שנתנו חז"ל. כבר הגיע זמן הגאולה. יהודים מבקשים ומתחננים שכבר יבוא משיח צדקנו ויביא לנו את הגאולה המיוחלת.

החודש הזה נקרא מנחם-אב, מכיוון שגדולה אמונתנו ותקוותנו שאבינו שבשמים ינחם אותנו על הגלות והחורבן. על תשעה באב אומרים חז"ל, שביום הזה גם נולד מושיעם של ישראל. נתאחד כולנו בתפילה ובזעקה לקב"ה שיהפוך את הימים האלה לששון ולשמחה, ובמקום צום תשעה באב נחוגג את חנוכת בית המקדש השלישי עם משיח צדקנו.

ימים שבין שבעה-עשר בתמוז לתשעה באב הם ימי פורענות. אם לא דיי לנו בכל הפורענויות שאירעו בימים האלה במרוצת ההיסטוריה היהודית, בא האירוע המחריד שהתחולל בליל שישי שעבר והותיר את כולנו המומים ונדהמים.

מה אפשר לומר לנוכח דבר נורא כזה, שיהודי שולח יד באדמו"ר וצדיק, בנם של קדושים, וגודע את פתיל חייו. כבר התרגלנו למרבה הצער להרבה תופעות שליליות, אבל דבר מטורף ובלתי-נפס כזה - זאת אי-אפשר לעכל. כל מילה שתיאמר תהיה עלובה וחיוורת לנוכח אסון מזעזע כליכך.

לא נותר אלא לזעוק אל אבינו שבשמים שיאמר דיי לצרותינו, ושמיתת הצדיק רבי אלעזר אביחצירא זצ"ל תהיה כפרה על הדור כולו, ותביא לנו כבר את הגאולה המיוחלת.

למי אין בית

בימים האלה התמלאו מרכזי הערים באוהלים של אזרחים המוחים על מצוקת הדיור. המחאה בבסיסה צודקת, אף-על-פי שניכרים מניעים פוליטיים המתדלקים אותה. יותר ויותר משפחות מתקשות כיום למצוא קורת-גג לראשיהן. קניית דירה נהפכה לחלום בלתי-מושיג, וגם מחירי הדירות להשכרה מאמירים והולכים.

אבל מראה האוהלים דווקא בימים האלה ממחיש את מצוקת הדיור הגדולה והאמיתית מכולן - העובדה שלשכינה אין בית ושלעם-ישראל אין בית-מקדש. כבר כמעט אלפיים שנה השכינה נודדת ממקום למקום, מגלות לגלות, ועדיין לא באה אל מנוחתה. הארץ נבנית ופורחת, אבל מקום המקדש חרב ושוועלים מהלכים בו.

ראו כמה כואב לבני-אדם כשאין להם בית לגור בו. הבית הוא צורך הכרחי ובסיסי לכל אדם באשר הוא אדם. כמה גדול אפוא צערה של השכינה על שאין לה בית לשכון בו. כמה כואב לעם-ישראל על שביית-תפארתנו חרב.

על כך אנחנו אבלים ומצטערים בימים האלה, אך איננו מסתפקים בצער ובאבל. המוני בית-ישראל עוסקים עכשיו בתורת הבית, מטפחים את תודעת המקדש, לומדים להכיר את מבנהו

מתוך הירידה באים לעלייה

נסיעות של בירור

מזה צריך כל יהודי ללמוד הוראה, שגם מצב של ירידה כמוסה בו תכלית של עלייה. כשיהודי נקלע למקום רחוק ונידח, ולכאורה יש כאן מצב של ירידה - עליו לדעת שהתכלית היא להפיק מתוך הירידה עצמה עלייה גדולה לאין שיעור. עליו למצוא את הניצוצות האלוקיים הטמונים באותו מקום ולהעלות אותם למקורם האלוקי.

כך נהג הבעש"ט, שהיה נוסע למקומות רחוקים, ובנסיעות האלה העלה ניצוצות רבים. ולכן הונהג שגם מי שעוסקים כל השנה בלימוד תורה ובשהייה בד' אמות של תורה, יוצאים בקיץ להפיץ את אור התורה גם במקומות רחוקים. והרי הדברים קל-יחומר: אם עליידי הגלות פועלים בירור אפילו בארץ העמים, על-אחת-כמה-זוכמה כאשר ממלאים את רצון הבורא בהפצת היהדות ובהפצת מעיינות פנימיות התורה - ודאי שעליידי זה פועלים את הבירור ומקרבים את הגאולה האמיתית והשלמה.

(תורת מנחם כרך כח, עמ' 262)

לקרוא זאת "עד היום האחרון", כלומר, עד זמן הגאולה השלמה. הרי שדווקא חומש דברים, המסמל ירידה, שממנה נובעת גם ירידת הגלות - דווקא עליידו באים לביאת המשיח.

בירור הניצוצות

כאן טמונה המשמעות האמיתית של הגלות ושל הירידה בכלל. עניינה של הגלות אינו עונש בלבד, אלא עניין של בירור ותיקון, ודווקא עליידי הירידה של הגלות מתחוללת עלייה גבוהה ביותר.

דווקא עליידי הירידה של הגלות, שבה התפזרו היהודים על פני העולם כולו, יכול להיעשות בירור הניצוצות האלוקיים שנפלו למטה. הניצוצות האלה טמונים בכל קצווי תבל, ובעניינים רבים ומגוונים, ועליידי שיהודים עוסקים בעניינים הגשמיים, בכל פינה נידחת בעולם, ועליידים עובדים את הקב"ה - הם פועלים בירור ועלייה של הניצוצות האלה, ועליידי כך באים לעלייה גבוהה ביותר.

ספר דברים נפתח במילים: "אלה הדברים אשר דיבר משה". על כך אומרים חז"ל ש"משה מפי עצמו אמר". כלומר, את הספר הזה אמר משה רבנו מפי עצמו, אולם הדברים יצאו מפיו "ברוח-הקודש" (כפי שמציינים מיד ה'תוספות').

אמנם גם ספר דברים נאמר ברוח-הקודש, אך לעומת ארבעת החומשים שלפניו יש כאן ירידה. בחומשים הקודמים הקב"ה מדבר אל משה בגלוי, ואילו כאן הדיבור האלוקי עובר דרך משה ברוח-הקודש שבקרבו, אך הדבר אינו נראה בגלוי, ולכן יש כאן ירידה.

היום האחרון

הירידה הזאת נותנת מקום גם לירידה לעניין הגלות, וזה הטעם הפנימי שפרשה זו נקראת בתחילת חודש מנחם-אב, בימי האבל על החורבן, קודם התיקון.

עם זה, דווקא חומש דברים מסתיים ברמז מובהק על הגאולה השלמה. בסוף החומש נאמר: "עד היום האחרון", וחז"ל אומרים שיש

אמרת השבוע

לאכול את תשעת הימים

רבי ישראל מרוז'ין לא אהב את אוירת הקדרות האופפת את הציבור בתשעת הימים. פעם אחת שאל את אחד מתלמידי הישיבה: "היכן אתה אוכל?".

באותם ימים לא היו בישיבות חדרי אוכל מסודרים. הבחורים היו מוצאים להם משפחות, ואצלן היו אוכלים יום אחד בשבוע. בחור שהצליח למצוא לו שבע משפחות כאלה, היה מסודר לכל ימות השבוע. מתכונת זו כונתה 'אכילת ימים'.

השיב הבחור: "אני אוכל ימים".

נענה הצדיק מרוז'ין: "אם-כן, אולי תאכל גם את תשעת הימים..."

פתגם חסידי

"הגאולה נרמזת במילה הראשונה של התורה: 'בראשית', בצירוף אחר של האותיות, הוא תאשיר"ב, ראשייתיות - תשעה אב יהיה שמחה רבה בגאולה" (אגרא דכלה הב).

תשעת הימים | מאת הרב אליעזר ברוד

מן המעיין

צער החורבן

נאמר בשולחן-ערוך: "וראוי לכל ירא-שמים להיות מצר ודואג על חורבן בית-המקדש". שאלו את רבי מנחם-מענדל מקוצק: וכי מי שאינו ירא-שמים אינו צריך להצטער על חורבן בית-המקדש? השיב להם: אדם כזה צריך להצטער תחילה על חורבן עצמו.

גאולה בזכות התקווה

אפילו אין ביד ישראל אלא הקיווי, ראויים הם לגאולה בשכר הקיווי. שמא תאמר "עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו"? תלמוד לומר: "קווה אל ה' חזק ויאמץ ליבך וקווה אל ה'" - קיוויתם ולא נושעתם, קוו ושובו וקוו.

(ילקוט תהילים)

הקרבות מעוררים

על-פירוב חלה בימי בין המצרים פרשת פינחס, שבה מופיעות פרשיות הקרבנות, התמידים והמוספים. זאת כדי לעורר את בני-ישראל שישתוקקו לבנין בית-המקדש במהרה בימינו.

(שפת אמת)

חגים חדשים

כאשר תבוא הגאולה יהיה שבעה-עשר בתמוז יום ראשון של חג, ותשעה באב ייהפך ליום האחרון של חג, וימי בין המצרים יהיו ימי חול-

המועד, כפי שנאמר (ירמיה לא, יג) "הפכתי אבלם לששון". לכן קוראים בתקופה הזאת את פרשת פינחס, שבה מפורטים הקרבנות של כל מועדי השנה.

(רבי ישראל מרוז'ין)

היום יבוא

הרבי הצמח-צדק מליובאוויטש שמע פעם אחת חסידים מדברים בינם לבין עצמם ואומרים: "מי יודע מתי יבוא המשיח". אמר להם: "זה סגנון דיבורו של בלעם, שאמר (בלק כד, יז) 'אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב', שהגאולה כביכול רחוקה. יהודי צריך לקוות ולצפות שמשיח צדקנו יבוא היום".

שמחה למעלה

משיח כבר כאן. "הנה זה עומד אחר כותלנו". בעולם עליון יותר כבר שוררים ששון ושמחה; הוא כבר בא. אבל כאן למטה הוא מחכה לבני ישראל שיעשו תשובה.

(ספר השיחות תש"א)

מה עשיתי היום

בכל יום אנו אומרים בתפילת שמונה-עשרה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", וכן "ותחזינה עינינו בשוכן לציון ברחמים". כאשר כל יהודי יאמר מילים אלה באמת, בוודאי ישאל את עצמו: מה עשיתי היום בכיוון זה.

(הרבי מליובאוויטש)

הספר הכמוס

הוא היה מתושביה הטובים והמיוחדים של ירושלים, יהודי עובד ה' ושר-דרך. גם זוגתו הצדקת נודעה במעשיה הטובים. אולם קרוביהם ומכריהם ידעו כמה גדול הכאב המלווה אותם זה שנים, על שלא זכו בפריבטן.

זה היה כמה עשרות שנים לאחר גירוש ספרד (בתשעה באב הרנ"ב). משפחות רבות של מגורשים מצאו את מקומן בירושלים, ובזכות עלייה זו גדל היישוב היהודי. בין העולים הייתה גם משפחתו של רבי שלמה לוריא אשכנזי.

יום אחד ישב רבי שלמה בבית הכנסת אחר התפילה והרבה באמירת תהילים ותחנונים. הוא נותר לבדו בבית הכנסת, ופתאום הופיע לפניו איש זקן ונשוא פנים. לרגע נבהל רבי שלמה, אך האיש פתח ואמר: "אליהו הנביא הנני. באתי לבשרך כי נתקבלו תפילותיך, ויוולד לכם בן צדיק אשר אור תורתו יאיר את העולם כולו. בעת הברית אל תתחיל עד שאבוא, וקראת את שמו יצחק".

אליהו נעלם והותיר את רבי שלמה נפעם ונרגש. הוא לא מיהר לביתו אלא הוסיף לשבת בבית הכנסת כל היום, שקוע בתפילות ובתחנונים שאכן יזכה למילוי הבטחה שמימית זו. כאשר שב לביתו לעת ערב אף לא סיפר על כך לאשתו.

עברה שנה ולבני הזוג נולד בן בעל פנים מאירות. בשמחתם שמחו כל מכריהם, מאנשי ירושלים, אשר ציפו בדריכות לחגיגת הברית המרגשת.

יום הברית הגיע. הכול היה ערוך. ליד השולחנות המתינו גדולי ירושלים וחכמיה, אולם על פניו של רבי שלמה נראתה מתיחות. כל העת הביט לעבר הפתח, כמצפה לאורח מיוחד.

הקרואים החלו לדחוק בו, אולם רבי שלמה חזר ואמר: "עדיין לא הגיעו כולם". השעה התאחרה מאוד ומקצת האורחים כבר עזבו את המקום, ואז הופיע בפתח אליהו הנביא ואמר: "עמדת בניסיון כאשר המתנת לי".

האורחים לא הבינו את פשר החיך המאושר שעלה על פני האב, אשר החל בעריכת הברית. האורחים לא זכו לראות את אליהו, ורק רבי שלמה לבדו ראה אותו. הילד נקרא יצחק.

בהתרגשות לקחו בני הזוג את התינוק לאחר הברית. הם הבינו כי ילד כזה ראוי לשמירה מיוחדת. האישה גילתה

דבר פלא באוזני בעלה, כי מיד לאחר הברית התרפא המקום כאילו נימול הילד לפני כמה ימים.

כבר בנעוריו ניכרו בילד כשרונות מופלאים, עם שקידה יוצאת דופן, אך רבי שלמה לא זכה לראות את בנו בגדולתו. כאשר היה הילד בן שמונה נפטר האב. האם האלמנה ניסתה

להתפרנס בכוחות עצמה, ללא הצלחה. עליכן החליטה לצאת עם בנה למצרים, לבקש את עזרת אחיה.

אחיה של האם, רבי מרדכי פרנס, היה מנכבדי קהילת מצרים. הוא קיבל אותם בסבר פנים יפות, דאג לכל מחסורם, ואת הילד יצחק הכניס לשיבת הרדב"ז, הלוא הוא רבי

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

אהבה ברגע החורבן

תשעה באב הוא היום שבו שפך הקב"ה את חרון אפו על עמי ישראל, הצית אש בהיכלו והחריב את עיר קודשו. מיום זה מתחילה הגלות האיומה והנוראה, שבה אנו שרויים עד היום הזה.

על רגע החורבן מספרת הגמרא (יומא נד,ב): "בשעה שנכנסו נכרים להיכל, ראו כרובין המעורין זה בזה. הוציאון לשוק ואמרו: ישראל הללו שברכתן ברכה וקללתן קללה יעסקו בדברים הללו". עלינו לשים לב לדרך עמידת הכרובים בשעת החורבן - "מעורין זה בזה".

דרך עמידת הכרובים

בגמרא (בבא בתרא צט,א) יש מחלוקת בדבר עמידת הכרובים בבית המקדש: "חד אמר פניהם איש אל אחיו, וחד אמר פניהם לבית". כלומר, לפי דעה אחת פנו הכרובים איש אל אחיו, ואילו לפי הדעה השנייה הם עמדו וגבו של האחד כלפי רעהו. הגמרא מתווכת בין שתי הדעות ומסבירה שעמידת הכרובים הייתה משתנה על-פי מצבו של עמי ישראל: "כאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, כאן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום".

כלומר, בשעה שהיהודים היו עושים את רצון ה', היו הכרובים פונים איש אל אחיו ומבטאים את אהבת הקב"ה לעמו, כפי שהרשב"ם מפרש: "דוגמת חבת זכר ונקבה האוהבים זה לזה". כך מצאנו גם במסכת יומא (שם, א): "בשעה שהיו ישראל עולין לרגל, מגלגלין להם את הפרוכת ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה, ואומרים להם: ראו חבתכם לפני המקום".

אם כן, כאשר הכרובים פונים איש אל רעהו ("מעורין זה בזה") הדבר מבטא את אהבתו של הקב"ה לעמו ומוכיח שישראל עושים רצונו של מקום. איך ייתכן אפוא שברגע החורבן הנורא, כאשר הקב"ה שופך על בית המקדש את חרון אפו, יעמדו הכרובים באופן שמבטא אהבה וחביבה לעמי ישראל?!

תורת החסידות מסבירה, שאף שבחצינויות ובגלוי הגלות היא דבר רע ומר, הרי בפנימיותה צפון עניין נעלה ונשגב ביותר. בתוך הגלות מסתתרת הגאולה השלמה, הגאולה שאין אחריה גלות. מטרת הגלות היא זיכרון העולם וגאולת הניצוצות האלוקים הפזורים בו, ועלידי כך מכשירים את העולם לקראת הגאולה. בתוך כל הקשיים, הסבל, הצרות והרדיפות של זמן הגלות חבויה אותה תכלית נשגבה שמוליכה לבניין בית המקדש השלישי ולגאולה השלמה. הגלות דומה לזריעה, שאף שהזרעים נרקבים לפי שעה בתוך האדמה, הרי בתוך הריקבון וההרס מתרחשת הצמיחה שמביאה יבול הגדול עשרת מונים מן הזרעים שנזרעו בארץ.

חורבן לצורך בניין

גם חורבן בית המקדש הוא בבחינת 'סותר על-מנת לבנות'. הרס בית המקדש השני נועד לבנות דבר גדול ונשגב לאין-ערוך - את בית המקדש השלישי, שמעלתו עולה על הבית השני. בחצינויות הרי זה הרס וחורבן, אבל בפנימיות מסתתרים כאן הבניין והיצירה.

לכן בעת החורבן פנו הכרובים איש כלפי רעהו, וסימלו את אהבת ה' לבניו. שכן בתוך החורבן הסתתרה אהבת ה' לעמו והרצון האלוקי להביאם אל הגאולה השלמה ואל הבית השלישי. בגלל חטאינו לא יכולנו להגיע לעלייה זו אלא על ידי החורבן והגלות, ועל כך אנו מתאבלים ומצטערים, ועם זה עלינו לדעת שכל מטרת הגלות והחורבן אינה אלא הגאולה ובניין בית המקדש השלישי.

עלינו לבטל את סיבת הגלות, עלידי תשובה ומעשים טובים והתחזקות באהבת ישראל; ובה בשעה יש לטפח את הציפייה לגאולה השלמה עלידי העיסוק בתורת בית המקדש ובתפילה ובתביעה מהקב"ה שימרה לגאלנו, תיכף ומיד ממש.

דוד בן-זמרא, שבה למדו למדנים מופלגים במיוחד.

זמן קצר אחריכן נשא הנער יצחק את בתו של דודו, רבי מרדכי. האישה הצעירה ידעה להעריך את מעלותיו של בעלה וליותה אותו במסירותו.

ישיבת הרדב"ז לא סיפקה את צימאונו של הצעיר, והרדב"ז שלחו לישיבת רבי בצלאל אשכנזי, המופלגת עוד יותר בחכמה וביראה. ימים וילות שקד יצחק על התורה עד למעלה מכוחותיו, וזכה להגיע לשלמות בעבודת ה'. סודות התורה נתגלו לפניו ורוח הקודש החלה מפעמת בקרבו. אז גם נודעה לו שליחות נשמתו, אולם הגילוי הגדול עדיין היה לפניו.

יום אחד, בשעה שישב בבית הכנסת במצרים, ראה כי אחד המתפללים אוחז ספר בידו, וכאילו מתפלל מתוכו, אולם כאשר הביט בספר מקרוב ראה כי אין זה סידור תפילה אלא ספר ששוליו מלאים הערות בכתב יד, ספר העוסק בסודות וברזים שבתורה.

הוא פנה אל המתפלל ושאל: "סלח לי מר, אולי תאמר לי מניין לך ספר זה?". האיש נבוך וסיפר כי יהודי פשוט ועם הארץ הוא, העוסק במסחר. לקרוא לשון הקודש לא למד, ותמיד התבייש בראותו את הכול מתפללים מתוך סידור. באחד ממסעותיו מצא את הספר הזה, ומאז הוא לוקח אותו עמו, וכאשר הוא נכנס לבית הכנסת, הוא מדפדף בספר, כדי שהמתפללים יחשבו שהוא מתפלל מתוך סידור.

רבי יצחק עודד את רוחו וביקש לקנות ממנו את הספר במחיר גבוה. האיש דחה את הצעתו ואמר כי הוא מוכן להעניק לו את הספר חינם איך-כסף, אך בפיו בקשה: "הלוא אתה חתנו של רבי מרדכי פרנס, הממונה על המכס. סחורה חשובה הבאתי לנמל, והיא תקועה במכס. בקש מדודך לשחרר בעבורי את הסחורה ואתן לך את הספר".

לא השתהה רבי יצחק, ומיהר אל בית דודיחותנו כבקשת האיש. בהיותו נכבד בבית חמיו סודרו הדברים חיש מהר, הסחורה השתחררה, ורבי יצחק קיבל את הספר.

זו הייתה ההתוודעות הראשונה של רבי יצחק עם ספר הזוהר. הוא דבק בו והעמיק בסודותיו. לא חלפו הימים והוא נודע בכינוי האר"י, הלוא הוא רבנו יצחק לוריא אשכנזי, ראש חכמי תורת הנסתר, שגילה והפיץ את פנימיות התורה וסלל את הדרך בנתיבותיה.

(לרגל ה' במנחם אב, יום הילולת האר"י ז"ל)

חלום המקדש התגשם במקסיקו

היהודים בעולם מחוברים למקור אחד - התורה ובית המקדש, הוא אומר.

ההתרסקות הטרגית

יום חנוכת המוזאון היה חג של ממש. "ההתרגשות בקהילה הייתה מאוד גדולה. בתוך חודש וחצי ביקרו במוזאון קרוב לחמישה-עשר אלף יהודים. התורם סאבא התרגש מאוד והביע את רצונו לבנות מוזאונים דומים בישראל ובניו יורק", מספר כהן.

לפני שנה וחצי החל כהן לארגן ערב התרמה גדול בברוקלין, לקראת בניית המוזאון בניו יורק. אורח הכבוד היה אמור להיות משה סאבא. "ממש באותו יום התרסק המסוק הפרטי שלו, ובמסוק היו הוא ואשתו, בנו וכלתו", מספר כהן בכאב. "החלטנו שלמרות המכה הקשה נמשיך בפרוייקט שהוא אהב כל כך, אם כי במתכונת שונה".

אורות במקדש

כהן החליט להביא את בית המקדש אל הציבור. הוא החל לבנות דגמים מוקטנים של בית המקדש, שבהם משולבים אורות ואפקטים מיוחדים. "אפשר להאיר בדגם קטע אחר קטע - העזרה, ההיכל, האולם וכדומה. צד מיוחד מאפשר לקרוא מידע על כל נקודה במקדש",

בין הרבבות שעלו לרגל אל שריד בית מקדשנו בחוליהמועד סוכות, לפני שבע שנים, היה גם ידידיה כהן, צעיר נמרץ. "בכניסה למתחם הכותל הבטתי סביב וראיתי אלפים הצועדים לעבר הכותל. באותם רגעים הרהרתי בליבי אם הם יודעים לעבר מה הם צועדים ומה משמעותו של המקום", מספר כהן.

השאלה הוסיפה לטרוד את מוחו. "חשבת לעצמי שכיום יש מוזאון לכל דבר, חוץ מבית המקדש. יש מקומות שבהם ממחישים את כלי המקדש, אבל עדיין אין מקום שכולו מוקדש למבנה המקדש", הוא אומר.

שבעה מטרים גובה

הוא החליט להקים את המוזאון והחל לעניין משקיעים. בדרך-לא-דרך הגיע אל המיליארדר היהודי משה סאבא ז"ל ממקסיקו. "הוא שמע את הרעיון וזיק ניצת בעיניו", נזכר כהן. "אני רציתי להקים את המוזאון בארץ-ישראל, אבל סאבא אמר שרצונו לתרום תחילה למוזאון כזה במקסיקו". לשם כך עבר כהן להתגורר במקסיקו.

לפני שנתיים הושלמה בניית המוזאון. "במרכז המוזאון עומד דגם מרהיב של בית המקדש, שבעה מטרים וחצי גובהו, לצד דגמים מוגדלים של כלים ועוד מוצגים. בנינו אפילו דגם של הריסיני. מטרת המוזאון הייתה להמחיש שכל

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

מעפר קומי

שאלה: מדוע יושבים בתשעה באב על כיסאות נמוכים?

תשובה: בספר איוב (ביג) נאמר כי חברי איוב, לאחר ששמעו על מות בניו, "וישבו איתו לארץ". מזה למדו חז"ל ש"אין האבל רשאי לישב על גבי המיטה אלא על גבי קרקע".

לדברי הרמב"ם, למדו זאת מהפסוק: "ויקם המלך, ויקרע את בגדיו וישכב ארצה".

מכאן פסקו שאסור לאבל לשבת גם על גבי כר, כיסא או ספסל, אלא אם כן הוא חולה או זקן והדבר קשה לו. יש נוהרים שלא יהיה הכיסא גבוה משלושה טפחים (24 ס"מ), אך הרבי מליובאוויטש לא נוהר בכך, הן באבלות הן בתשעה באב.

גם כשיושבים על הרצפה נהוג (ברוב הקהילות) להניח על הרצפה בד או מטשח כלשהו, שיפריד בין האדם ובין הרצפה (ויש שישבו על הקרקע ממש).

דגם המקדש המוקטן. בתמונה הקטנה: כהן, הרב המקומי והנגיד סאבא בחנוכת המוזאון במקסיקו

הוא מסביר. "כבר ייצרנו עשרות דגמים כאלה, והם שווקו לבתי-ספר במקסיקו ובפנמה ובקרוב גם לברזיל, לארה"ב, לאירופה, לדרום-אפריקה, לאוסטרליה ולישראל".

התגובות מעודדות אותו להמשיך. "אנשים רואים את הדגם ומתחילים להבין מה חסר לנו כיום. בנינועך אומרים לי שלא ידעו כלל מהו בית המקדש". כהן אינו מתכוון לנוח. "אני עדיין מקווה להקים בארץ מוזאון יהודי בדומה לזה שבמקסיקו".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

חדש: שולחן חג

לכל חגי ישראל ומועדיו

מגוון שיחות לכל חג, מעובדות על-פי אוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש

להזמנות: טל' 1-718-6041020